

meget let ske, thi ufejlbarlig kan selvfølgelig den Kommission, som skal besørge disse Vurderinger, ikke antages at være.

Til § 18 skal jeg gøre den Bemærkning, at her faar man let Øjet op for, at det er uheldigt, at der ikke er sondret mellem den egentlige Grundværdi og Ejendommens Værdi med paastaaende Bygninger, og jeg tror, det er uheldigt, at man i det hele fra Regeringens Side modsætter sig, at man kommer til en Klarhed over den egentlige Grundværdi her i Landet. Der er jo sket en Henvendelse til Regeringen om, at man, naar der foretoges en ny Vurdering til Ejendomsskyld, tror jeg nok, det var, ønskede, at det skulde ske saaledes, at man da foretog en Adskillelse af Ejendommens Værdi med eller uden Bygninger, saa man fik en Opgørelse over, hvad den egentlige Grundværdi udgør. Hvis man havde haft det, havde man jo kunnet taget den til Udgangspunkt her, og det vilde have været sundere. Man kan jo nu tænke sig et Tilfælde, hvor Grundens Værdi stiger, fordi Jernbaneanlægget kommer, men samtidig lader Ejeren nogle paa Grunden staaende Bygninger forfalde, saa at Bygningernes Værdi forringes med et Beløb, der er tilnærmelsesvis lige saa stort som det Beløb, hvorved Grundværdien forøges; og i saa Fald vil han slippe for at komme til at betale Værdistigningsskat, uagtet den offentlige Foranstaltning, Jernbaneanlægget, er kommet hans Ejendom til Nytte. Her ser man altsaa det uheldige i, at man mangler Vurdering af Grund og Bygninger hver for sig som Udgangspunkt for Værdistigningsskatten.

Med Hensyn til § 19 maa jeg gøre den Bemærkning, at her er jeg noget ængstelig for, om man har truffet, hvad der var retfærdigt. Der staar i § 19, som jo er en ganske kort Paragraf: „Er en Ejendom udstykket, efter at den første Vurdering til Ejendomsskyld i Henhold til Lov Nr. 103 af 15de Maj 1903 har fundet Sted, tager Kommissionen ved Fastsættelsen af den for Ejendommen og de fra den udstykkede Parceller ved Jernbaneanlægget foraaarsagede Værdistigning til Udgangspunkt det Beløb, hvortil den samlede Ejendom inden Udstykningen første Gang er vurderet til Ejendomsskyld“. Men det er ingenlunde sikkert, at dette er retfærdigt. Naar en Parcel er udstykket fra en Ejendom, og den, som nu ejer Parcellen, har købt den til en højere Pris, end den var vurderet til som Del af den hele store

Ejendom, kan man ikke komme bagefter og tage dette fra Manden. Det er jo dog sædvanligt, at naar der udstykkes Parceller fra en større Ejendom, sælges disse Parceller, som i Reglen ville være Byggegrunde — det er da i alt Fald det, man nærmest maa have for Øje i denne § 19 — til en langt højere Pris end selve den almindelige Agerjordsværdi, Jorden havde som Del af den store Ejendom, fra hvilken de udstykes. Naar saa en Mand har købt Parcellerne til denne højere Pris, og der derefter anlægges en Jernbane, kommer altsaa denne Kommission og siger: Da den store Ejendom sidst blev vurderet til Ejendomsskyld, blev der fastsat, at denne Ejendom var saa og saa meget værd pr. Td. Land, nu er denne Parcel ved Jernbanen meget mere værd, nu komme vi og tage Værdistigningsskat af hele Differencen. Men saa maa den, der har købt Parcellen til en langt højere Pris, end den var vurderet til som Del af den store Ejendom, dog med Rette kunne sige: Ja, men jeg har købt Parcellen til en langt højere Pris end det, den var vurderet til til Ejendomsskyld den Gang. Jeg tror, at man derved er kommen til at foreslaa en Bestemmelse, som er forkert. Der er sikkert noget, som man kommer til at rette, hvis jeg da ellers ikke har misforstaaet det.

I § 20, andet Stykke, træffes der den Bestemmelse, at saafremt det Beløb, man skal betale i Værdistigningsskat, „ikke indbetales kontant, hviler det paa Ejendommen med Fortrinsret som for Statskatter og med Panteret forud for alle paa Ejendommen hvilende privatretlige Behæftelser.“ Og der tilføjes saa: „Af Beløbet svares en aarlig Ydelse stor $4\frac{1}{2}$ pCt. af det oprindelige Beløb, hvoraf $3\frac{1}{2}$ pCt. af det til enhver Tid skyldige Beløb beregnes som Rente og Resten som Afdrag.“ Jeg skulde meget ønske og henstille, om man ikke vilde indskrænke dette sidste til en Bestemmelse om, at af Beløbet skal der svares en aarlig Ydelse af $3\frac{1}{2}$ pCt., og lade være med at tilføje, at der tillige skal svares 1 pCt. i Afdrag. Jeg synes, det er langt rimeligere, at denne Forrentning kommer til at hvile paa Ejendommen som en Staten tilkommende Realbyrde, en Realpræstation, som skal ydes til Staten, og jeg kan ikke indse, hvorfor den skal amortiseres med 1 pCt. aarlig, saa at det Slægtled, som begynder at opkræve denne Realpræstation, skal solde hele dette Beløb op. Det forekommer mig langt naturligere, at det kommer til at hvile paa Ejendommen som en $3\frac{1}{2}$ pCt.s Ydelse af